

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/624/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612207224
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3612207224.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa Q., zastúpeného O. proti odporkyniam 1) L., zastúpenej C. a odporkyni 2) T., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkýň Z., zastúpeného Y., o zaplatenie 101,71 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, č.k. 3C/141/2012-103 zo dňa 30. mája 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **m e n í** tak, že navrhovateľ je **povinný** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň náhradu trov prvostupňového konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 73,23 Eur, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka Y.. H. S., a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žiadny z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie voči odporkyni 1) zastavil a náhradu trov konania jej nepriznal. Návrh proti odporkyni 2) zamietol a náhradu trov konania jej nepriznal. Zároveň navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi **na strane** odporkýň náhradu trov konania v sume 276,07 Eur, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkýň, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. **Po právnej stránke** svoje rozhodnutie zdôvodnil § 2 písm. b), § 4 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a), ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 101, § 103, § 533, § 37 ods. 1, § 588 a § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že konanie je potrebné vo vzťahu k odporkyni 1) zastaviť a vo vzťahu k odporkyni 2) návrh nie je podaný dôvodne. Konanie proti odporkyni 1) zastavil z dôvodu, že navrhovateľ vzal návrh proti odporkyni 1) späť. Keďže k späťvzatiu návrhu došlo ešte pred prvým pojednávaním vo veci, prípadný nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu by bol právne neúčinný. Z uvedených dôvodov súd konanie proti odporkyni 1) podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. zastavil. O náhrade trov zastaveného konania rozhodol súd tak, že odporkyni 1) náhradu trov konania nepriznal, pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli (§ 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.). Okresný súd ďalej dospel k záveru, že medzi navrhovateľom a odporkyňou 2) nevznikol záväzkovo-právny vzťah, odporkyňa teda nie je v konaní pasívne vecne legitimovaná a návrh je proti nej podaný nedôvodne. O náhrade trov konania vo vzťahu k odporkyni 2) rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Odporkyňa bola v konaní úspešná, avšak keďže jej v konaní žiadne trovy nevznikli, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal. O náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá aj podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Vo vzťahu k odporkyni 1) zavinil zastavenie konania navrhovateľ **a odporkyňa 2)** bola v konaní procesne úspešná, preto je trovy konania vedľajšieho účastníka, ktorý vystupoval v konaní na strane odporkýň, povinný zaplatiť navrhovateľ, ktorý v časti predmetu konania zavinil zastavenie konania a v časti predmetu konania bol procesne neúspešný. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to za 3 úkony právnej pomoci po 16,60 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie z 22.01.2013, účasť na pojednávaní dňa 30.05.2013), spolu v sume 49,80 Eur, z troch

režijných paušálov po 7,81 Eur spolu v sume 23,43 Eur, z náhrady hotových výdavkov za účasť na pojednávaní dňa 30.05.2013, t. j. cestovné na trase I. - L. a späť pri vzdialenosti 268 km (súd vychádzal z údajov dostupných na stránke maps.google.sk), cene základnej náhrady 0,183 Eur/km, spotreby 6,5 l/100 km a ceny pohonných hmôt 1,36 Eur/l v sume 72,74 Eur, z náhrady za stratu času za 10 polhodín po 13,01 Eur v sume 130,10 Eur. Spolu sú trovy právneho zastúpenia v sume 276,07 Eur. Súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň trovy právneho zastúpenia, spočívajúce v dani z pridanej hodnoty, ktorú je povinný odviešť substitút právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktorý vykonal za právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v konaní jeden úkon (účasť na pojednávaní), pretože právny zástupca vedľajšieho účastníka nepreukázal, že by bol platiteľom uvedenej dane a trovy konania v podobe dane z pridanej hodnoty, ktorú je povinný advokát - substitút odviešť, vznikli len z toho dôvodu, že právny zástupca vedľajšieho účastníka neurobil úkon právneho zastúpenia (účasť na pojednávaní) sám. Ak by ho totiž urobil sám, tieto trovy by nevznikli. Podľa názoru súdu je možné priznať účastníkovi, ktorý je zastúpený právnym zástupcom, len tie trovy právneho zastúpenia, ktoré by vznikli, aby by ten - ktorý úkon právneho zastúpenia urobil osobne právny zástupca účastníka, a to bez ohľadu na to, že úkon urobil iný advokát na podklade substitučnej plnej moci. Preto mal súd za to, že trovy konania, spočívajúce v DPH, vznikli zavinením právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, a preto ich súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal.

Proti tomuto rozsudku vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkýň podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur. Mal za to, že v danom prípade je na mieste aplikácia § 150 ods. 2 O.s.p., nakoľko ide o drobný spor a trovy právneho zastúpenia sú značne neprimerané k výške žalovanej pohľadávky. Zastával názor, že vedľajší účastník by sa mal z podstaty svojej existencie snažiť o čo najhospodárnejšie vedenie konania v záujme znižovania vzniku neefektívnych nákladov, a to hlavne s ohľadom na vznik nákladov spojených s cestovným a stratou času. Dodal, že právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka nič nebránilo zvoliť si substitučného zástupcu z obvodu sídla súdu. Navrhovateľ zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a sp. zn. 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co/141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 78/03. Poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,41 Eur. Uviedol, že vedľajší účastník vstúpil legitímne do predmetného spotrebiteľského sporu na stranu odporcu, a to v súlade s § 92 ods. 2, 3 O.s.p. Tento postup je zákonný a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa, dokonca ani jeho vedomosť o takomto konaní. Svoj vstup do konania vedľajší účastník považoval za opodstatnený, keďže spotrebiteľ bol v predmetnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivity, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania činnosti Združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa, sú trovy konania, náhradu ktorých požadujú, objektívne účelné. Uviedol, že v súlade s § 93 ods. 4 O.s.p. má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a teda má právo aj na právne zastúpenie advokátom. Právny zástupca vedľajšieho účastníka je oprávnený v

súlade s § 23 ods. 3 O.s.p. dať sa zastupovať iným advokátom, v žiadnej časti tohto ustanovenia sa neuvádza, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si musí vybrať substitučného právneho zástupcu z obvodu sídla súdu. Mal za to, že trovy konania vedľajšieho účastníka, priznané súdom prvého stupňa, sú primerané a aj úmerné vo vzťahu k žalovanej pohľadávke, nakoľko vedľajší účastník uskutočnil jednotlivé úkony na prospech odporkýň, preto nie je dôvod na aplikáciu § 150 ods. 2 O.s.p. Privítal by prijatie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá by súdu umožnila prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offio v súdnych konaniach proti spotrebiteľom, alebo poučiť ich o možnosti premlčanie namietat'. Považoval za svoju povinnosť chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi, na základe čoho vznášajú námietku premlčania v každom spore, v ktorom je žalovaný premlčaný nárok. Odmietnutie ich práva na plnú náhradu trov konania by de facto znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy, právo účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. II.ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/09. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 71/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 17Co/87/2011-71 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/34/2012. Argumentáciu žalobcu, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, považoval za zjavne účelovú, nelogickú až absurdnú. Vedľajší účastník je pripravený dôsledne presadzovať a chrániť oprávnené záujmy spotrebiteľov aj v súdnych konaniach, a to vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“ - možnosť zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátmi, čím žalobca získava rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, pretože priemerný spotrebiteľ sa nedokáže náležite brániť a v dôsledku svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignuje. Keďže v danej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, je potrebné použiť normy spotrebiteľského práva, aj výkladové pravidlá ich aplikácie. V rámci spotrebiteľského práva pozitívny zásah štátu, ktorý je realizovaný spotrebiteľskou právnou úpravou, kompenzuje nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Pri ochrane spotrebiteľa musí zohrať úlohu aj súdna moc aplikačnou praxou, a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľa.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti zmeniť podľa § 220 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň. Rozsudok okresného súdu vo zvyšnej časti nebol napadnutý účastníkmi, nadobudol právoplatnosť, a preto krajský súd rozsudok okresného súdu v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa § 146 O.s.p.

V zmysle § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie odseku 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný hradiť náklady konania odporca (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Povinnosť nahradiť trovy konania sa teda spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporkyniam zaplataenia istiny vo výške 101,71 Eur s príslušenstvom. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom konanie voči odporkyni 1) zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľom voči odporkyni 1) a návrh proti odporkyni 2) zamietol, keďže návrh proti nej bol podaný nedôvodne. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinil, že konanie voči odporkyni 1) sa muselo zastaviť, a že odporkyňa 2) mala vo veci plný úspech. Dôvodne potom okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol o povinnosti navrhovateľa nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. aj podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Odvolačný súd k odvolaniu navrhovateľa, ktorý sa nestotožnil s jeho povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania podľa citovaných zákonných ustanovení ako rovnocennému účastníkovi konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľov (odporkýň), čím mu v prípade úspechu odporkyne 2) a aj v dôsledku zastavenia konania voči odporkyne 1) pre späťvzatie návrhu navrhovateľom nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom.

Podľa názoru odvolacieho súdu aj vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia v danej veci považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2.

Vedľajší účastník vstúpil do predmetného konania v záujme ochrany spotrebiteľov -odporkýň, účelne a úspešne bránil v tomto konaní práva odporkýň, na stranu ktorých do konania vstúpil. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania vstúpil, dňa 06.02.2013 doručil súdu prvého stupňa písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania (č.l. 34), v ktorom poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň vzniesol námietku premlčania a zúčastnil sa na pojednávaní dňa 30.05.2013 prostredníctvom substitúta svojho právneho zástupcu.

Pokiaľ ide o hospodárnosť vedenia konania s poukazom na vznik nákladov spojených s cestovným a stratou času, na ktorú poukázal navrhovateľ, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné hovoriť o účelne vynaložených trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, pozostávajúcich z náhrady cestovného a náhrady za stratu času, pričom práve účelnosť vynaložených trov je základným predpokladom pre priznanie ich náhrady. Neúčelnosť vynaložených trov spočíva v tom, že vedľajší účastník si za právneho zástupcu zvolil advokáta so sídlom v I., rovnako tak si aj tento právny zástupca zvolil za svojho substitúta advokáta sídlieho v I., teda osobu sídliaču v značnej vzdialenosti od obvodu súdu prejednávajúceho vec v prvom stupni.

Odvolačný súd je toho názoru, že slobodu voľby advokáta, vyplývajúcu z práva na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nie je možné vnímať ako úplne bezbrehú. V danom prípade nejde o spor, ktorý by bol nejakým spôsobom náročný, či komplikovaný, čo by za určitých okolností mohlo odôvodňovať voľbu advokáta aj zo vzdialenejšieho miesta od sídla príslušného súdu.

Súd prvého stupňa tak síce správne uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň náhradu trov právneho zastúpenia, avšak pochybil pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia, nakoľko sa nezaoberal účelnosťou trov právneho zastúpenia vo vzťahu ku každej položke právnym zástupcom uplatňovaných nákladov.

Náhrada trov prvostupňového konania vedľajšieho účastníka na strane odporkýň v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 73,23 Eur. Ide o trovy vedľajšieho účastníka za právne zastúpenie právnym zástupcom Y.. S. podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b) a § 16 ods. 3

vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení z hodnoty pohľadávky 101,71 Eur, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia 16,60 Eur, písomné podanie na súd - vyjadrenie 16,60 Eur a režijný paušál 2 x 7,81 Eur, spolu 48,82 Eur. Za právne zastúpenie substitútom Y. I. vznikli vedľajšiemu účastníkovi trovy konania podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení z hodnoty pohľadávky 101,41 Eur, a to za zastupovanie na pojednávaní dňa 30.05.2013 16,60 Eur, režijný paušál 7,81 Eur, spolu 24,41 Eur. Ako neúčelné trovy konania nepriznal odvolací súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania - cestovné vo výške 72,24 Eur a náhradu za stratu času vo výške 130,10 Eur.

Pokiaľ ide o možnosť aplikácie § 150 ods. 2 O.s.p., na ktorú poukázal navrhovateľ, odvolací súd uvádza, že je len na vôli súdu, či v drobných sporoch neprizná, alebo zníži trovy konania. Dokonca aj pre zníženie výšky trov konania nestanovuje žiadne hranice a moderáciu trov konania ponecháva len na úvahu súdu a konkrétnych okolnostiach prípadu. Ide totiž o moderačné právo súdu pri rozhodovaní o výške trov konania a ako jediné kritérium zákon zakotvuje neprimeranosť trov voči pohľadávke. Aký pomer výšky trov k výške pohľadávky treba považovať za neprimeraný, to zo zákona nevyplýva a je ponechaný len na úvahu súdu.

V danej veci bola predmetom konania pohľadávka navrhovateľa na zaplatenie 101,71 Eur. Jedná sa teda o tzv. drobný spor, keď predmet konania nedosahuje výšku 1.000 Eur a nejde o vec uvedenú v § 200ea ods. 2 O.s.p. Tým je splnená prvá z dvoch podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Druhá podmienka, že trovy konania, ktorých náhradu si účastník konania uplatňuje, musia byť neprimerané voči pohľadávke, ktorá je predmetom konania, vzhľadom na vyššie uvedené splnená nebola. Náhrada trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkýň v zmysle vyššie uvedeného predstavuje 73,23 Eur. Vzhľadom na pomer výšky trov konania k sume, ktorá bola predmetom konania, krajský súd nepovažuje za správne uplatniť moderačné právo a má za to, že vedľajšiemu účastníkovi patrí plná náhrada trov konania.

Odvolací súd dáva na záver do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 76/2012, v ktorom okrem iného konštatoval, že k využitiu § 150 ods. 2 O.s.p. a nepriznaniu alebo zníženiu trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech, môže všeobecný súd pristúpiť len v prípade, ak uplatnené trovy sú neprimerané vo vzťahu k pohľadávke. Neprimeranosť trov by mala v podstate znamenať, že ich výška prekračuje hodnotu pohľadávky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkýň zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 2, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkýň náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní mal vo veci navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporkýň úspech len čiastočný.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.